

Natália Szunyogová

Sluneční princ

Natália Szunyogová

SLUNEČNÍ PRINC

SLUNEČNÍ PRINC

„Jak ti říkají?“ ptá se mě nejjasnější z hvězdiček.

Tato úchvatná hvězdička mě okouzlí svou září zářící na velké osvětlené obloze plné čarokrásných hvězd.

Neodpovídám na její otázku, ale tiše obdivuji její ne-skonalou krásu. Její krása je ještě větší než krása jejích nádherných sester.

„Jak ti říkají?“ zopakuje otázku laskavá hvězdička svítící na obloze plné hvězd.

Stojí přede mnou v hvězdných šatech, které vějí v povětří. Hraje tu hvězdná hudba, která mě opíjí.

Mlčím. Protože jsem v němém úžasu z osvětlené oblohy posypané pohádkově krásnými hvězdami.

Po chvíli ticha odpovím:

„Dovol, abych se představil,“ ukloním se malé rozkošně zářivé hvězdičce. Oslovím ji tak, jak se na Slunečního prince patří.

„Říkají mi Sluneční princ a bydlím v Slunečním království,“ představí se malý princ se zlatými střapatými vlasy. Jasná záře kolem prince je podobná záři, která je kolem kouzel hvězdičky.

„A tobě říkají jak?“ dám otázku andělské hvězdičce pohodlně sedící na vyzdobené obloze.

„Jak mi říkají? Říkají mi Síríus,“ odvěti tichým hláskem okouzlující hvězdička noční oblohy.

„Řekni mi něco o sobě, hvězdičko, nejkrásnější ze všech hvězd,“ řeknu tichým hlasem tak, abych ostatní z hvězd nevzbudil.

„Jmenuji se hvězda Síríus,“ zopakuje podmanivá hvězda.

„Mám mnoho zářivých sester, které bydlí v celém vesmíru,“ dodá a ukazuje na ně.

„Každá z nás má velký úkol, a to svítit v nekonečném vesmíru,“ pokývne hlavičkou nebeská hvězdička a její oslnivé oči hledí na její zářivé sestry.

„Je nás mnoho, a přesto se nikdy nesetkáme,“ ukazuje skvostná hvězdička kolem sebe jemnou ručkou.

„Každá máme své místo, které je pevně určené. Odsud dobře vidíme jedna na druhou. Jedna na druhou hledíme a dáváme si znamení,“ mrkne na mě neodolatelně krásná hvězdička.

„Nádherná hvězdo na obloze,“ promluvím po chvilce ticha na neskutečně krásnou hvězdičku a obracím se na ni s velkou prosbou.

„Musím se ti k něčemu přiznat, hvězdičko. Jsem úplně sám. Hledám dobré kamarády, kteří by si chtěli se mnou

hrát. Milá hvězdičko, nepřiď za mnou do Slunečního království a nebudeš si se mnou hrát?“ prosím roztomilou hvězdičku.

„Ne, to přeci nejde a ty to dobře víš, já odsud nemůžu odejít. Tvrdíš, že jsi sám, jenže ty nejsi sám, máš hodnou mamku, ohnivého tatku, laskavé sestry a kamarády na Zemi, se kterými si každý den povídáš,“ odvěti rozohněně krásná hvězdička.

„Chtěl bych mít kamarády i tady!“ naléhám dětsky.

„Toužím mít kamarády v Slunečním království,“ prosím plačtivě dál.

„Prosím, pojd' bydlet ke mně a já se budu o tebe starat, slibuji,“ pokývnu střapatou hlavičkou, zlaté kudrny mi vějí ve větrném vánku a při tom s velkou láskou hledím na báječnou hvězdičku.

Jako bych ji neslyšel, pokračuji dál v ukazování dlouhé cesty směrem ke mně: „Pohádková hvězdičko, řeknu ti, jak se ke mně dostaneš,“ opakuji své prosby.

Rozzlobená hvězdička mě přeruší: „Sluneční princí, vždyť ty mě vůbec neposloucháš! To nejde, Sluneční princí! Já odsud nemůžu odejít!“ řekne přísně.

„Hm, to je škoda... no nic,“ posmutním a otočím se od ní, aby neviděla mé slzy.

Odmlčím se. Dlouho mlčím. Nevyjde ze mě ani hláska. Ani nedýchám, chce se mi plakat. Nehybně stojím a přemýšlím. Po hodně chvíli tajemného mlčení se pomalu otočím na čarokrásnou hvězdičku s neobyčejnou prosbou: „Vzácná hvězdičko, udělej pro mě laskavost,“ polknu nahlas.

„Moji neobvyklou prosbu posli všem hravým dětem na celém světě. Všem, malým i velkým, všem, na které se díváš,“ laskavě prosím něžnou hvězdičku.

„Vzkaž jim, že je tu dost místa pro každého, můžou přijít a můžou u mě bydlet. Ať přijdou ke mně na návštěvu a budeme si spolu hrát,“ prosím hvězdičku.

„Ukážu jim celé Sluneční království,“ doplním.

„Dobře, Sluneční principi, tvou prosbu vyšlu všem dětem,“ odvěti mi hvězdička tichým hláskem, zasvítí, zabliká a na obloze se objeví jasné světlo, tím mi hvězdička dává znamení, že návrh přijímá.

„Dobře mě poslouchej, milá hvězdičko. Dětem na celém světě vzkaž toto, když budete cválat na koni v barvě svitu po jasné cestě, která vám připomíná sluneční prasek, směrem k plápolajícímu Slunečnímu králi, dostanete se ke mně, k Slunečnímu principi, do Slunečního království,“ zeširoka odevzdávám vzkaz pro děti. Mluvím tak, aby mi dobře rozuměly. Tak, aby ke mně trefily. Přiznám se, že se zdá zářící hvězdička ještě krásnější a přitahuje můj dobrý zrak ještě víc než předtím.

Pohádkovou oblohou se rychlostí světla šíří můj tajemný hlas, který oznamuje šokující novinu. Ozývá se velkými městy i malými vesničkami. Pozvání do Slunečního království se dostává ke všem dětem. To tu ještě nebylo, takové pozvání nikdy nikde nikdo nedostal. Vcházím do jejich dětských pokojů, pronikám do hlaviček spících dětí a ukrývám se do jejich hlubokého snu. Tuto noc se dějí velké věci, tajemství přicházejí. V tuto krátkou okouzlující letní noc, v nejkratší noc v roce, kdy nastává slunovrat, se zdá milým dětem o mně, o Slunečním princí. Dnešní noci dobře vidím na cestu. Ve vesnicích se pálí svatojánské ohně, které šíří do dáli světlo a teplo. Na loukách obsypaných svatojánskými bylinami a ve voňavých lesech létají svatojánské mušky s lampionky. Tyto roztomilé mušky mají zapálené lampionky a létají kolem mého snu jen proto, aby dobře trefil z našeho království k spícím dětem. Zapálené ohně přivolávají jemný déšť, což zabezpečí dobrou úrodu. Popel po ohních děti sypou po polích, což ochraňuje novou úrodu. Tato noc je začátek nové etapy, vhodné na regeneraci sil přírody a člověka. Všude voní svatojánské byliny. Během dne před touto nocí sleduji děti, jak sbírají byliny na loukách a rosu, která má léčivou moc, do kelímků. Celý den nedělají děti nic jiného, než že sbírají tyto byliny, které zahánějí choroby. V hluboké noci každé z dětí po dlouhém dni, nejdelším v roce, tvrdě spí. Tato

noc je nejhezčí a nejkouzelnější ze všech nocí v roce. Tato noc každého okouzlí svou krásou. Zároveň je to noc nejmagičtější a nejpřitažlivější v celém kalendářním roce. Je celá zahalená do tajemného pláště neznámé magie. Dějí se hlavně věci, které když zažijete, vejdou do vás a už nikdy nesejdou z vaší mysli. Vznikají podivné úkazy na noční obloze. Každého ohromí. Nikdo si je neumí vysvětlit. Duchové přírody během této noci otvírají tajemství úrodné země. Odemknou komnatu tajemství voňavých lesů, tancujících řek, hlubokých moří a neznámých hor. Duchové schovávají dobře své poklady. Po celý rok jsou skryté, ale v tuto noc odkrývají své drahocenné hodnoty a ukazují je světu. Cesta k nim je dlouhá. Ale v tuto noc cestu k nim, která je dlouhá, nadpřirozené síly zkrátí. Zvýrazní ji jen proto, abychom se k nim dostali. Kdo chodí s otevřenýma očima, je jistě uvidí. V tomto období je jednodušší porozumět řeči přírodních duchů, zvířat a rostlin, stačí jen dobře poslouchat. No, nejen duchové přírody jsou bytostmi, které v tento den navazují kontakt se světem lidí. Jsou to i démoni, zlí duchové a jiné nepříznivé síly. Dorozumívají se podivnou řečí, která se dá rozumem těžko vysvětlit. Touto nocí nic nekončí, jen začíná. To, co se v tuto noc dostane do lidského světa, v něm může přetrvávat až do konce tohoto období. A jeho další dny a noci také přinášejí nemalá překvapení a tajemství, příjemná, ale i méně příjemná. Tato noc je

jedinečná i tím, že zároveň je i úplněk Měsíce. Měsíc je Sluncem osvětlený, což zkrášluje noční oblohu. Zlatavě medový Měsíc přitahuje zrak každého. Úžasný úkaz, Měsíc a Slunce stojí proti sobě. V jedné chvílce úplný Měsíc nestoupá a slábnoucí Slunce nezapadá, ale stojí proti sobě a dívají se jeden druhému do očí. Dochází k explozi energie, která s tímto úplňkem nastává. Každý to vidí, každý to cítí. Proud energie teče vesmírem a do toho vyjí vlci. V tuto noc se dějí velké věci, přicházejí velké změny. V tuto noc navazují kontakt se světem lidí i já. V tuto noc přichází na Zem i zlo, co způsobí vícerym lidem zármutek, ale to zatím nikdo netuší.

Děti ponořené do pohádkového snu zatouží poznat malého Slunečního prince a navštívit tajemné Sluneční království, které ještě nikdy nikdo nenavštívil. Dnešní noc je jedinečná, taková tu ještě nikdy nebyla, je plná Slunečního krále. Tato noc má magickou moc. Přichází nejvýznamnější událost vůbec. Sluneční princ navštíví planetu Zemi.

„Noc zalitá Sluncem,“ diví se všichni.

V mém snu jsou kamarádi, svatojánská noc se svatojánskými ohni a svatojánské mušky se zapálenými lampionky, které ukazují cestu mému snu k dětem, k mým kamarádům, kterým se rozsvítí pokoje ve chvíli, když je navštíví můj sladký sen. V mém snu je i krásná princezna Duha, která se mnou mluví pohádkovým hlasem.

Oblohou se šíří můj vzkaz: „Sluneční král ti pálí do očí, ne do zad. Nesmíš kráčet od Slunečního krále, to by ses ke mně nedostal.“

Hlas Slunečního prince ukazuje cestu, jak se děti dostanou k němu: „Celou cestu ti musí Sluneční král oslepotvat zrak a ty neuvidíš pořádně na cestu, rozžhavený Sluneční král ti pálí oči a rozpaluje celé tělo a ty nesmíš odvrátit zrak. Když se tak stane, víš, že míříš správně, tedy ke mně. Nesmíš jít dlouho směrem k Slunečnímu království, protože Sluneční král spálí všechno a zůstane po tobě jen popel. V tu správnou chvíli musíš odbočit doprava. To místo poznáš podle toho, že tam zasvítí sluneční paprsek silněji a třikrát zabliká, tak dám znamení. V tom místě se otevře celé Sluneční království v plné kráse, obejmě tě láskou a odevzdá ti teplo a světlo.“

Oblohou se šíří můj hlas s prosbou, provází má slova, můj vzkaz, který se dostává do hlav všem dětem.

Slova Slunečního prince se vkrádají do hlubokých snů všem dětem na celém světě. Dětem se zdají překrásné sny plné dobrodružství. Zatouží po setkání s princem ze Slunečního království. Oblohou se šíří jemný hlas prince a prochází přes otevřená, či zavřená okna či dveře a vkrádá se do pohádkové krajiny snů. Hlas Slunečního prince šeptá tak, aby děti nevzbudil.

„V tomto království, kde se právě nacházíme, žije král a královna, kteří mají tři překrásné dcery na vdávání a mě, malého Slunečního prince, který netouží po ničem jiném než po kamarádech,“ zdá se dětem sen o mně, vkrádám se do jejich dětských pokojů, potichu šeptám sladká slova do ouška, nerad bych je vzbudil.

„Včera jsem oslavil devět let a v den svých narozenin jsem se cítil úplně sám. Na oslavě jsem neměl ani jednoho kamaráda, protože tu žádného nemám, ani do školy nechodím, učitel chodí za mnou a učí mě v království mého otce. Tak to chtěl můj otec, Sluneční král,“ vyprávím svůj příběh.

Prosba se dostává až do Jiříkova dětského pokojíčku, který zdobí hvězdičky na stropě. Na stěně je nakreslený králův syn, Sluneční princ a pod jeho oknem stojí tajemný mlýn.